muistopuheet.fi

Rakkaat läheiset, ystävät, työtoverit – kiitos, että olette täällä saattamassa meidän Ainua, äitiäni.

Tänään me itkemme, mutta me myös muistamme elämää, joka oli täysi, lämmin ja sitkeä. Äiti syntyi 5. maaliskuuta 1958, kasvoi Kuopiossa ja oppi varhain sen, mistä hän ei koskaan luopunut: perheestä pidetään huolta, työt tehdään kunnolla ja ihmisiä autetaan silloinkin, kun on itse väsynyt.

Nuorena sairaanhoitajana hän lähti 80-luvulla Helsinkiin. Päivystys tuli kodiksi yli 35 vuodeksi. Se ei ollut työ, se oli tehtävä. Äiti sanoi usein, että päivystys opettaa kaksi asiaa: kuuntelemista ja nopeutta – ensin kuunnellaan, sitten toimitaan. Hän oli lempeä ja määrätietoinen yhtä aikaa, ja aina ajoissa; jos vuoro alkoi seitsemältä, hän oli pukukaapilla varttia vaille, kahvi termarissa, hiukset niskatukalla, valmis kaikkeen.

Hän rakasti vanhuksia, joista jokaisella oli tarina, ja nuoria hoitajia, joille hän sanoi: kysy aina, älä arvaile – potilas on tärkeämpi kuin oma ylpeytesi. Se kuulosti yksinkertaiselta, mutta jokainen, joka työskenteli hänen kanssaan, tiesi että siinä oli hänen työnsä ydin: rehellisyys, rohkeus ja huumori, joka piti jalan lattialla silloinkin, kun yötä oli jäljellä vielä neljä tuntia.

Kotona hän oli meille Laura ja Mikko, isälle Juhanille, sisko Riitalle, myöhemmin lastenlapsille Veeralle ja Oskarille – Ainu. Hän oli turvallinen syli, jonka tuoksussa oli kahvia, villalankaa ja ulkoa tuotuja puolukoita. Hänen naurunsa täytti keittiön, nojausi ikkunalautaan ja tarttui kaikkiin, jotka erehtyivät saman pöydän ääreen.

Minun rakkain muistoni on sunnuntaiaamu mökillä. Pannukahvi porisi, radio lauloi vanhaa kappaletta ja äiti lauloi mukana – ei kovaa, vaan niin että sanat pehmenivät kahvin höyryssä. Verhot liikahtivat, pihalta kantautui järven ääni, ja

Luo oma personoitu puheesi osoitteessa muistopuheet.fi

meistä tuntui, että maailma on hetken paikallaan. Jos äiti tiesi, että jonkun sydän takoi levottomasti, hän keitti toisen pannullisen, istahti ja antoi ajan tehdä työtään. Se oli hänen hiljaista viisauttaan: kiireisinkään päivä ei saa varastaa ihmiseltä hetkeä hengittää.

Äidin elämä ei ollut suuria eleitä, vaan pieniä toistoja, jotka rakensivat meihin jotakin pysyvää. Villasukat, joita ilmestyi aina, kun syksy kynsi ikkunoita. Marjaretket, joilla äiti muka laski ämpäreitä, mutta lopulta palasi litran vajauksella, koska lapset “sattuivat” istumaan mustikanvarvuissa. Kuoroharjoitukset, joista hän tuli valoisin silmin – alttoääni, joka kantoi ja piti muut koossa, aivan kuin hän teki kotona ja työpaikalla.

Hän näki hyvää kaikissa. Ei sinisilmäisesti, vaan päättäväisesti: “Etsi ensin se, mistä voi aloittaa,” hän sanoi. Kun joku tuli meille ovesta sisään painuneena, äiti ei kysynyt suoraan “mikä nyt”, vaan laittoi veden kiehumaan ja kysyi: “Maitoa vai hunajaa?” Siinä välissä mieli ehti jo vähän asettua, ja sanat löysivät tiensä ulos.

Hän oli perheen selkänoja. Juhanin kanssa he opettelivat yhdessä sen taidon, että arjessa on kaksi tahtia: välillä mennään täysillä, välillä huilataan ja nauretaan. Hän oli meille lapsille rehellinen peili ja hellä ohjaaja. Joskus riideltiin, usein sovittiin, ja melkein aina lopuksi syötiin. Veera ja Oskari tuntevat hänet mummona, jonka syli veti puoleensa kuin lämmin peitto, ja jonka taskuista löytyi aina pähkinöitä tai pieniä tarroja – “ihan varmuuden vuoksi”.

Äidin arvot olivat selviä: perhe, rehellisyys, auttaminen ja sitkeys arjen keskellä. Hän ei puhunut niistä paljon, hän eli ne. Siksi me kaipaamme hänessä eniten juuri sellaista, jota ei voi nimetä yhdellä sanalla: tapaa, jolla hän laski kätensä olkapäälle ja maailma rauhoittui. Tapahtui mitä tahansa, Ainu oli luotettava. Ja aina ajoissa – jos emme olleet, saimme lempeän mutta napakan katseen, joka kertoi, että seuraava kerta onnistuu paremmin.

Meillä on tänään edessämme äidin toivoma yksinkertainen hetki. Se sopii hänelle. Hän ei halunnut suuria puitteita, vain ihmisiä, jotka ovat olleet hänen

Luo oma personoitu puheesi osoitteessa muistopuheet.fi

elämässään, ja yhteislaulun lempivirrestä Suojelusenkeli. Kun me sen kohta laulamme, ajattelen mökin kuistia, järveä ja sitä, miten äiti aina löysi sävelen, joka piti meidät yhdessä.

Surussa auttaa tieto siitä, että äidin elämä ei katoa. Se jatkuu käsissä, jotka osaavat sitoa villasukkaan vahvistetun kantapään. Se jatkuu tavoissa, joilla kuuntelemme toisiamme keskeyttämättä. Se jatkuu työn arvossa, jonka te päivystyksen väki kannatte. Se kuuluu joskus keittiössä, kun joku nauraa niin, että pannu meinaa kiehua yli. Ja se näkyy pienissä valinnoissa: rehellisessä sanassa, yhdessä kannetussa taakassa, siinä, että annamme toisillemme aikaa.

Haluan kiittää isä Juhania yhteisistä vuosista, jotka opettivat meille, mitä kumppanuus tarkoittaa. Kiitos Mikko, että pidit huolen, kun en itse jaksanut. Kiitos Riitta-täti, että toit Kuopion mukanasi meidän keittiöön joka kerta, kun tulit. Ja kiitos teille kaikille, jotka olette täällä – teissä jokaisessa on pala äidin tarinaa.

Lopuksi haluan sanoa äidille sen, mitä soitin hänelle melkein joka päivä, joskus ilman mitään erityistä asiaa: äiti, kaikki on hallussa. Me pärjäämme. Me lupaamme pitää toisistamme huolta, katsoa hyvää kohti ja olla ajoissa silloinkin, kun tekisi mieli jäädä vielä hetkeksi paikalleen.

Ja kun me laulamme Suojelusenkeliä, ajattelen, että äiti jo hyräilee mukana – ei kovaa, vaan niin, että sanat pehmenevät ja kantavat. Kiitos, Ainu, kaikesta. Kiitos kahvista, lauluista, neuvoista ja siitä hiljaisesta rohkeudesta, joka tarttui meihin.

Lepää rauhassa. Me jatkamme siitä, mihin sinä meidät jätit – yhdessä, lämpimästi ja toisiamme varten.

Tämä puhe luotiin osoitteessa muistopuheet.fi.Vastaa muutamaan kysymykseen ja luo oma personoitu puheesi nyt osoitteessamuistopuheet.fi

Luo oma personoitu puheesi osoitteessa muistopuheet.fi